

ELÉGIAZAJ

Hát ilyen gyorsan utolért megint,
a nyár nagy rakománya még épp
csak berakodva, de megpihenni nincs idő.
A legfényesebb délután felvágott gyomrából
kicsorduló sötét, ahogy lassan feltölti
a járda repedéseit, szétterjedünk.

Hiába volt tehát a szőlőlugas,
hiába a futás, a jégeső,
mert ugyanúgy rettegek, mint bármelyik bál után,
ha hajnalban meglátom a maradékkal teli asztalt.

Ilyen hirtelen utolért megint,
sétáltam haza egy hűgyszagú utcán,
és amikor nehéz, húsos farkát rázva
egy sarkon kiugrott elém,
szótlanul mentem tovább,
pedig tudtam, hogy te vagy az.

ELÉGIAZAJ

Attól féltem, ha elmozdítom
a szekrényt, felemelem a szőnyeget,
az addig rejtett részeken
majd meglátom valóban, hogy rohad a lakás,
ezért végül csak az ágyat toltam át.

Mintha csónakot löktem volna el,
és ami azóta dobál,
kiállhatatlan hullámokkal dolgozik.

Vagy lehet, hogy mégis csak egy korhadt vajú ez,
ahová az üldözők elől bújtam.
De még abban is van némi lebegés,
ahogy tompa fényével a moslék túlpártja feldereng,
akár a következő reggel kényszere,
vagy akár egy nagy, idegen halott
szemén az a két érme,
aminél mi sem leszünk már közelebb.